

UZASADNIENIE

W dniu 23 marca 2018 roku do tutejszego Sądu Okręgowego w Lublinie wpłynął wniosek obrońcy skazanego J. K. (1) o wydanie wyroku łącznego.

W toku niniejszego postępowania, na podstawie karty karnej skazanego (k. 60-62, 82-84) oraz załączonych odpisów wyroków i postanowień zapadłych wobec J. K. (1) (k. 9-15v, 16-16v, 17-37, 38-40, 42-43, 44, 78-79, 80-80v oraz z akt spraw IV K 315/14 Sądu Okręgowego w Lublinie i III K 939/17 Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie) ustalono, iż wymieniony został skazany następującymi orzeczeniami :

1. Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2005 roku w sprawie IV K 18/05 za czyny:

- z art. 190 § 1 kk popełnione w warunkach ciągu przestępstw (art. 91 § 1 kk) w dniach 26 czerwca 2004 roku i 30 lipca 2004 roku na karę roku pozbawienia wolności,
- z art. 158 § 1 kk popełniony w dniu 24 czerwca 2004 roku na karę roku pozbawienia wolności,
- z art. 288 § 1 kk popełniony w dniu 30 lipca 2004 roku na karę roku pozbawienia wolności,
- z art. 193 kk popełniony w dniu 30 lipca 2004 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym jako karę łączną wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby oraz na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzono grzywnę w wysokości 20 stawek dziennych po 20 zł każda,

a następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 27 sierpnia 2008 roku sygn. akt IV Ko 887/08 zarządzono wykonanie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności zaliczając na jej poczet okres odbywania zastępczej kary pozbawienia wolności za nieuiszczoną grzywnę od dnia 30 listopada 2006 roku do dnia 10 grudnia 2006 roku;

2. Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 23 czerwca 2006 roku w sprawie IV K

550/05 za czyn z art. 158 § 1 kk popełniony w dniu 16 kwietnia 2005 roku na karę roku pozbawienia wolności,

3. Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 15 grudnia 2006 roku w sprawie XIX K

368/06 za czyn z art. 278 § 1 kk popełniony w dniu 26 listopada 2005 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych po 10 zł każda;

4. Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 2 marca 2007 roku w sprawie IV K 110/06

za czyn z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w nocy z 9 na 10 października 2005 roku na karę 4 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 stycznia 2006 roku do dnia 30 listopada 2006 roku oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda;

5. łącznym wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 13 listopada 2008

roku w sprawie IV K 145/08, którym połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Lublinie sygnatury akt: IV K 18/05 oraz IV K 550/05 i orzeczono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres od 30 listopada 2006 roku do 10 grudnia 2006 roku i okres dotychczas odbytych kar pozbawienia wolności z wyroków jednostkowych oraz połączono jednostkowe kary grzywny orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Lublinie sygnatura akt XIX K 368/06 i Sądu Okręgowego w Lublinie

sygnatura akt IV K 110/06 i orzeczoną karę łączną grzywny w wysokości 160 stawek dziennych po 10 złotych stawka, przy czym postanowieniem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 19 maja 2009 roku karę grzywny zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności, która została wykonana w dniu 25 lutego 2010 roku, zaś postanowieniem Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 25 lutego 2010 roku skazanego warunkowo zwolniono z odbycia reszty kary łącznej pozbawienia wolności wyznaczając okres próby do dnia 5 lipca 2012 roku;

6. Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 4 września 2015 roku w sprawie IV K

315/13 za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony w okresie od 11 maja 2011r. do 20 lipca 2011r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 50 zł każda, przy czym postanowieniem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 19 września 2017 roku karę grzywny zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności, kara pozbawienia wolności jest aktualnie wykonywana od dnia 20 września 2017 roku

7. Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 1 kwietnia 2015 roku w sprawie IV K

262/12 za czyn z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk popełniony w okresie od 19 lipca 2011r. do 25 sierpnia 2011r. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 30 zł każda, przy czym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 czerwca 2017 roku na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres od 26 sierpnia 2011 roku do 21 lutego 2013 roku – uznając ją za wykonaną w całości, zaś postanowieniem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 23 stycznia 2018 roku karę grzywny zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności;

8. Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 28 grudnia 2017 roku

w sprawie III K 939/17 za czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 22 sierpnia 2016 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wszystkie wskazane powyżej wyroki są prawomocne, a objęte nimi skazania nie uległy zatarciu.

J. K. (1) ma 31 lat. Jest kawalerem, ale pozostaje w związku partnerskim z J. S.. Z nieformalnych związków skazany posiada troje dzieci, w wieku 15,13 i 2 lat. J. K. (1) ma wykształcenie średnie i nie posiada wyuczonego zawodu. Przed osadzeniem pracował jako brukarz, malarz i monter robót wykończeniowych. Aktualnie nie osiąga żadnego dochodu, nie posiada też majątku. Skazany posiada zobowiązanie alimentacyjne na dwoje dzieci w łącznej wysokości 1000 złotych, którego jednak nie realizuje z uwagi na pobyt w izolacji więziennej. Przed osadzeniem zamieszkiwał z konkubiną i córką w L. przy ul. (...). Skazany jest osobą zdrową, nie podejmował leczenia psychiatrycznego, ani terapii uzależnień. (opinia o skazanym k. 58,76, wyjaśnienia skazanego k. 102-102v).

Skazany aktualnie przebywa w warunkach izolacji od dnia 25 września 2017 roku po doprowadzeniu przez funkcjonariuszy Policji, w związku z zastosowaniem wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Równolegle odbywa karę pozbawienia wolności ze sprawy IV K 315/13 Sądu Okręgowego w Lublinie. Karę odbywa w systemie zwykłym i nie przejawia zainteresowania zmianą systemu jej odbywania. Do odbycia pozostaje mu jeszcze kara pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie III K 939/17 oraz dwie zastępcze kary pozbawienia wolności w zamian za nieuiszczone grzywny. Ostateczny koniec kary przypada skazanemu na dzień 26 czerwca 2020 roku. Poprzednie pobyty skazanego w zakładzie karnym związane były z odbywaniem kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy orzeczonej w sprawie IV K 145/08 Sądu Okręgowego w Lublinie oraz stosowaniem wobec w/w środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do sprawy IV K 262/12 Sądu Okręgowego w Lublinie do dnia 31 maja 2016 roku. W warunkach izolacji skazany w stosunku do położonych stara się zachować właściwą postawę, choć jego zachowanie należy ocenić jako zmienne. Nie był nagradzany kodeksowo, choć przyznano mu trzy ulgi ze względów wychowawczych, zaś sporządzono wobec niego cztery wnioski o wymierzenie kar dyscyplinarnych. Wśród współosadzonych żyje zgodnie i bezkonfliktowo, nie odnotowano zachowań agresywnych i samoagresji. Skazany

deklaruje jednak przynależność do podkultury przestępczej i stosuje się do zasad w niej panujących. Na temat popełnionych przestępstw – zwłaszcza tych za które aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności i w związku z którym stosowany jest wobec niego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, wypowiada się krytycznie. (opinia o skazanym k. 57-58, 75-76).

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o przytoczone dowody oraz dane z akt wyżej wskazanych spraw karnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W realiach niniejszej sprawy co do zasady spełnione zostały przesłanki do wydania wyroku łącznego wobec J. K. (1), choć nie w pełnym zakresie wynikającym z całokształtu skazań.

Sąd mając na względzie okoliczność, iż z dniem 1 lipca 2015 roku weszła w życie ustawa z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dn. 20 marca 2015r.) rozważał, czy w niniejszej sprawie będą miały zastosowanie przepisy zawarte w rozdziale IX Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku, czy też w brzmieniu nadanym powołaną ustawą. Zgodnie z art. 19 ust. 1 w/w ustawy, przepisów w nowym brzmieniu nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, tj. przed dniem 1 lipca 2015 roku, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Tym samym co do zasady wykluczone jest stosowanie przepisów w nowym brzmieniu do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem 1 lipca 2015 roku, chyba że doszło również do prawomocnego skazania po dniu 1 lipca 2015 roku. Sąd Okręgowy podziela przy tym stanowisko kształtujące się w orzecznictwie wypracowanym dotychczas na gruncie cyt. przepisu, iż w stanie prawnym o którym mowa w art. 19 ust. 1 in fine (tj. w razie prawomocnego skazania zarówno przed jak i po 1 lipca 2015 roku), nie dochodzi do wyłączenia stosowania ogólnych zasad intertemporalnych z art. 4 § 1 kk. Funkcją końcowego fragmentu przepisu art. 19 ust. 1 noweli jest bowiem jedynie doprecyzowanie (zawężenie) zakresu, w jakim wyłączone jest stosowanie ustawy nowej do kar prawomocnie orzeczonych przed jej wejściem w życie (vide postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 maja 2016 r., II AKz 124/16, OSAW 2016/3/345; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 marca 2016 r., II AKa 27/16, OSASz 2016/2/5-19).

Wobec powyższego Sąd orzekający w pierwszej kolejności rozstrzygnął kwestię zastosowania właściwej ustawy.

Dla wyrokowania w przedmiotowej sprawie zasadnicze znaczenie ma zatem fakt, iż wobec J. K. (1) zapadł już wyrok łączny (orzeczenie Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 13 listopada 2008 roku w sprawie IV K 145/08- pkt 5), którym połączone zostały pozostające w zbiegu realnym kary pozbawienia wolności zapadłe w wyniku wydania wyroków przez Sąd Rejonowy w Lublinie (pkt.1 i 2) oraz kary grzywny orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Lublinie (pkt 3) i Sądu Okręgowego (pkt.4). Wskazany wyrok łączny oraz objęte nim kary z wyroków jednostkowych zapadły wobec skazanego jeszcze przed wejściem w życie ww. nowelizacji. Z kolei pozostałe wyroki tj. Sądu Okręgowego w Lublinie opisane w pkt 6 – sygn. akt IV K 315/13 oraz Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie opisany w pkt 8– sygn. akt III K 939/17 wydane zostały już po dniu 1 lipca 2015 roku, a także wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie opisane w pkt 7 – sygn. akt IV K 262/12, który zapadł wprawdzie przed dniem 1 lipca 2015 roku, ale stał się prawomocny już pod rządami nowej ustawy.

W tej sytuacji należało na podstawie art. 4 § 1 kk rozstrzygnąć, czy stosować przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku.

Zgodnie z art. 569 § 1 kpk przesłanką do wydania wyroku łącznego w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów jest spełnienie warunków określonych w zakresie wymierzania kary łącznej - art. 85 § 1 i 2 kk, a zatem popełnienie przez sprawcę dwóch lub więcej przestępstw i wymierzenie za nie kar tego samego rodzaju albo innych podlegających łączeniu. Podstawą wymierzenia kary łącznej są orzeczone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w zdaniu poprzedzającym. Podstawą kary łącznej obecnie mogą być jedynie kary podlegające wykonaniu. Jednocześnie ustawodawca uchylił obowiązujący do dnia 30 czerwca 2015 roku - art. 92 kk, zgodnie z którym w

poprzednio obowiązującym stanie prawnym wydaniu wyroku łącznego nie stało na przeszkodzie to, że poszczególne kary wymierzone za należące do ciągu przestępstw lub zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo w części wykonane.

Analiza wykonania kar pozbawienia wolności wymierzonych J. K. (2) wyrokami z pkt 6 i 8 nie pozostawia wątpliwości, iż kary te spełniają zawartą w art. 85 kk w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku przesłankę do objęcia węzłem kary łącznej. Zgodnie z tą przesłanką podstawą orzeczenia kary łącznej są co do zasady wyłącznie kary lub kary łączne podlegające wykonaniu. Kary pozbawienia wolności orzeczone ww. wyrokami w sprawach: IV K 315/13 oraz III K 939/17 mogą zatem zostać objęte węzłem kary łącznej, gdyż nie zostały jeszcze wykonane.

Na gruncie obecnie obowiązujących regulacji prawnych zachodzą również podstawy do połączenia kar grzywny wymierzonych wyrokami z pkt 6 oraz z pkt 7 gdyż kary te nie zostały dotychczas wykonane.

Z kolei art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku stanowił, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Z porównania dat wydania wszystkich ww. wyroków jednostkowych oraz dat popełnienia przestępstw przypisanych nimi J. K. (1) wynika, że w zbiegu realnym (po dacie wydaniu wyroku łącznego w sprawie IV K 145/08) pozostają przestępstwa, za które wymieniony został skazany wyrokami w sprawach: IV K 315/13 (pkt 6) oraz IV K 262/12 (pkt 7). Nadto orzeczono za nie kary pozbawienia wolności, a więc kary podlegające łączeniu. Przesłanki do orzeczenia kary łącznej obejmują zatem karę jednostkową wymierzone za przestępstwo wyrokiem z pkt 6 – sygn. akt IV K 315/13 tj. karę 2 lat pozbawienia wolności, a także karę jednostkową orzeczoną wyrokiem z pkt 7 – sygn. alt IV K 262/12 tj. karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W oparciu o uprzednio obowiązujące regulacje zachodzą również przesłanki do połączenia kar grzywny, orzeczonych wyrokami w sprawach IV K 315/13 (pkt 6) oraz IV K 262/12 (pkt. 7).

Odnosnie skazania J. K. (1) w sprawie Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie– sygn. akt III K 939/17 na karę pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy, stwierdzić należy, iż kara ta nie mogłaby zostać objęta węzłem kary łącznej w oparciu o reżim prawny obowiązujący przed dniem 1 lipca 2015 roku, gdyż czyn za jaki ją wymierzono skazanemu został popełniony w dniu 22 sierpnia 2016 roku -nie pozostaje zatem w zbiegu realnym z żadnym z przestępstw.

Reasumując dotychczasowe rozważania Sąd Okręgowy uznał, iż w zaistniałym stanie prawnym względniejszym dla J. K. (1) będzie zastosowanie art. 85 kk w aktualnie obowiązującym brzmieniu. Wprawdzie na gruncie obydwu ustaw, tj. w brzmieniu do dnia 1 lipca 2015 roku oraz w brzmieniu po dniu 1 lipca 2015 roku możliwym jest objęcie węzłem kary łącznej jedynie kar pozbawienia wolności i grzywien wymierzonych skazanemu w dwóch sprawach, jednakże w przypadku zastosowania przepisów sprzed nowelizacji wymiar możliwej do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności kształtowałby się w granicach od 2 lat do 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zastosowanie zaś wobec skazanego przepisów w brzmieniu aktualnie obowiązującym pozwala na wymierzenie kary pozbawienia wolności od 2 lat do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Z tego powodu, kierując się dyrektywą wskazaną w art. 4 § 1 kk, rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy oparł na przepisach Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku.

Określając wymiar kary łącznej pozbawienia wolności wobec J. K. (1) w niniejszej sprawie, Sąd brał pod uwagę treść art. 86 § 1 kk, zgodnie z którym orzeka się karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy nie przekraczającej jednak 20 lat pozbawienia wolności. Sąd kierował się także treścią art. 85a kk, który to przepis jest de facto nawiązaniem do dotychczasowych zasad określających nowo kształtowaną karę łączną tj. nakazujący badanie relacji zachodzących pomiędzy prawomocnie przypisanymi czynami, ich związku przedmiotowo - podmiotowego czy dzielących je odstępów czasowych. Ów proces w istocie na prowadzić

do takiego określenia kary łącznej, aby uwzględniała ona całość przestępczej działalności skazanego, a przez to we właściwy sposób miarkowała represję karną. Sąd zatem miał na uwadze cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, która kara winna osiągnąć w stosunku do osoby skazanego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd wydając wyrok łączny kierował się dyrektywą prewencji indywidualnej i generalnej.

Z ustalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego wynika, że przy wydawaniu wyroku łącznego Sąd winien rozważyć związek przedmiotowy i podmiotowy pomiędzy czynami objętymi wyrokami jednostkowymi, jak też okoliczności zaistniałe już po wydaniu poprzednich wyroków, pod kątem orzeczenia kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji (pochłonięcia kar jednostkowych przez karę najsurowszą), asperacji (zaostżenia) bądź kumulacji (sumowania kar jednostkowych), czy też redukcji – vide m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 11 lutego 1976 roku, I KR 292/75, OSNKW 1976/10-11/128; wyrok SN z 25 października 1983 roku, IV KR 213/83, OSNKW 1984/5-6/65; wyrok SN z 15 maja 1990 roku, IV KR 80/90, nie publ. (Lex nr 22064).

Wymiar kar łącznych w stosunku do skazanego w niniejszej sprawie mógł się kształtować od 2 lat (najsurowsza z kar podlegających łączeniu) do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych). Odnośnie zaś grzywny granice te wynoszą od 100 do 200 stawek dziennych, przy czym z uwagi na treść art. 86 § 2 kk wysokość dziennej stawki nie mogła przekroczyć 50 złotych.

Wymierzając J. K. (1) karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności (za przestępstwa przypisane mu wyrokami z pkt 6 – IV K 315/13 i z pkt 8 – III K 939/17) oraz karę łączną 150 stawek dziennych grzywny (obejmując węzłem kary łącznej wyroki z pkt 6 – IV K 315/13 i z pkt 7 – IV K 262/12) Sąd kierował się zasadą redukcji (częściowe zredukowanie sumy kar jednostkowych). Pozostałe zasady, zwłaszcza absorpcji i kumulacji jako skrajne winny mieć bowiem zastosowanie tylko w szczególnych wypadkach. Wyrok łączny nie jest ani instytucją pomyślaną jako sposób zaostżenia kar czy też przeciwnie, instytucją na korzyść, w której kara łączna ma być traktowana jako narzędzie łagodzenia represji karnej.

W przypadku ferowania wymiaru kary łącznej zarówno pozbawienia wolności jak i grzywny przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji sprzeciwiał się przede fakt, iż czyny za które w/w został skazany godziły w różne dobra prawne, uwzględniono także brak bliskiego związku czasowego, gdyż zostały one popełnione w odstępie czasowym około 5 lat.

Na korzyść J. K. (1) poczytać zaś należało zgodne funkcjonowanie wśród współosadzonych i zasadniczo regulaminową postawę wobec przełożonych oraz wyrażany krytycyzm odnośnie popełnionych przestępstw, co sprzeciwilo się zastosowaniu zasady kumulacji.

Sąd Okręgowy stanął zatem na stanowisku, iż ilość przestępstw, jakich wymieniony się dopuścił oraz ich różnorodność wskazuje, że dla pozytywnego zakończenia resocjalizacji konieczna jest jego dalsza izolacja w wymiarze wynikającym z niniejszego rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze wyżej przytoczone argumenty stwierdzić należy, że wymierzone J. K. (1) ww. kary łączne pozbawienia wolności oraz grzywny stanowiąc będą dla niego dolegliwość wystarczającą do uświadomienia karygodności czynów, których się dopuścił i zapobiegną jego powrotowi do przestępstwa. Wymiar orzeczonych kar uwzględnia ilość i wagę czynów, za które był on skazywany, a z drugiej strony również aktualny krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw. Odnośnie wysokości stawki dziennej kary grzywny Sąd Okręgowy zważając na sytuację majątkową skazanego (w tym brak jakiegokolwiek dochodu) oraz kwotę wymierzonych mu wyrokami jednostkowymi kar grzywny określił ją w najwyższej możliwej kwocie, tj. w wysokości 50 złotych.

Na mocy art. 577 kpk w zw. z art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności wobec dotychczasowego odbywania kary w sprawie IV K 315/13 w dniach od 20 września 2017 roku do 11 maja 2018 roku tj. do dnia wyrokowania.

Wobec braku podstaw do połączenia wskazanych wyżej w pkt 6, 7 i 8 wyroków w pozostałej części, podlegają one odrębnemu wykonaniu.

Na mocy art. 572 kpk umorzono postępowanie w części dotyczącej objęcia wyrokiem łącznym wyroków obejmujących kary pozbawienia wolności i grzywny już wykonane a więc niepodlegające łączeniu, tj. wyroków w sprawach opisanych w punktach od 1 do 5.

Mając na uwadze stan majątkowy skazanego stwierdzić należy, iż uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe. Z tych względów na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono skazanego od obowiązku zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu, które przejęto na rachunek Skarbu Państwa.

Wobec powyższego i na podstawie wyżej powołanych przepisów orzeczono, jak w sentencji wyroku.